

Erdőöreink gyermekeinek nevelése.

A kora reggeli órától tartó nehéz hegyi utakban, fáradt lovammal lassan lépegettem ellenőrző körutamon, a vadregényes szkerisorai völgyön a már erősen esteledni kezdő időben napi utam végcélja, a szkerisorai erdőőri lak és tiszti szálló felé.

Szkerisora! Még a szebbnél szebb természeti szépséget látott, vénülő erdészembert is megragadja fenséges panorámájával, szinte megdöbbenő, roppant sziklafalaival! És ehhez a pazarul szórt természeti adományhoz olyan, még kellően fel nem tárt kincscsel rendelkezik e vidék a híres *szkerisorai jégbarlangban*, mely idővel bizonyára a turisták ezreit fogja ide vonzani.

Ily gondolatok között érkeztem öreg este az erdőőri lakhoz, hol a semmit sem sejtő házinépségnél nagy meglepetést, de zavart is okozott megérkezésem. Mert amint az egyelőre legfontosabb kérdés — a vacsora — iránt tárgyalni kezdtem az erdőőr nejével, nem éppen kellemes meglepetésemre arról értesültem, hogy a négy gyermekkel megáldott család két, mondd *kettő* év óta marhahúst nem látott és így újból a már négy nap óta tartó csirkepecsenyénél maradtunk, ami magában véve nagyon jó étel, csakhogy a jóból is sok a sok!

Bizony ugy! A természet gyönyörű kincsekkel áldotta meg e vidéket, de egyuttal — amíg valami vasuti vállalkozó meg nem könyörül rajtuk — visszahelyezte a legközelebbi (!) vasuti állomástól 80 illetve 102 kilométerre.

Érdeklődve kérdeztem az erdőőr családi viszonyait és bizony elgondolkozva, leverve kellett értesülnöm, hogy négy serdülő korban lévő gyermeke még iskolát nem látott — mert nincs — arra pedig képtelen, hogy gyermekeit messze vidéken taníttassa.

Amikor a konyhában ott láttam az egyik 10—11 éves leánykát egy csupor víz és egy lábas duránczi szilva mellett vacsorázni, mert legelő hiányában az erdőőr tehenet sem tart és így tej sincs a háznál, szégyenkezve gondoltam arra, nem volna-e kötelessége a hatalmas magyar államnak segítő kézzel nyulni az ily végvidékeken felnövő erdőőri gyermekek neveléséhez, segíteni őket, hasznos polgárokká nevelni s egyuttal megmenteni őket a magyarságnak is.

Erős meggyőződése az, hogy igen!

Mert most, amikor erdőőreink illetményeinek rendezése egyfelől sokkal inkább lehetővé teszi, másfelől az erdőkincstár gazdasági, sőt nemzetiségi vidékeken ennek politikai érdekei egyenesen parancsoló kötelességünké teszik erdőőreink illetményeinek működését szolgálati szabályaink szigorú betartására szorítani, érzem, hogy ugyanekkor az összes erdőbirtokosoknak, de elsősorban az erdőkincstárnak saját érdekében való nemes cselekedete volna, célszerű intézményekkel segíteni félreeső vadonokban élő erdőőreink gyermekeinek nevelésén és amig így egyrészt értékes generációt nevelne az államnak, segítő, jótékony keze bizonyára megelné üdvös hatását a hálás szülő fokozott munkakedvében.

És ennek a gondolatnak a megvalósításánál előttem a vasutas altisztek gyermekeit nevelő, áldásos internátusokkal egybekötött nevelőintézetek lebegnek.

Miért ne lehetne erre a példára erdőőreink serdülő gyermekeit is, mondjuk egyelőre az ország három: erdélyi, felvidéki és dunántuli részében felállítandó nevelőintézetekben csekély díjazás mellett a polgári iskolának megfelelően kiképeztetni és így azt a súlyos gondot a szülők válláról levenni?

Előkészíthetnénk ezekben a fiukat megnyilatkozó tehetségüknek megfelelő pályákra, sőt mily értékes anyagot tudnánk kiképezni erdőőri szakiskoláink számára is!

És mindehhez szerény nézetem szerint, kormányunk nemes támogatása mellett, egyszerű eszközzel juthatnánk. Ugy gondolom, megszerezhető volna az alap csakhamar — legalább az erdőkincstárnál — ha a gyermeknevelési alapra a mostani $\frac{2}{10}^0/0$ helyett $\frac{3}{10}^0/0$ -ot szednék a vásárló vagy szerződéses viszonyban lévő közönségtől és ezt az $\frac{1}{10}^0/0$ -ot — amit a közönség meg sem érezne — erdőőreink gyermekeinek nevelésére fordítanánk. Hiszem, hogy ehhez a nemes célhoz a törvényhozás is sietne hozzájárulni bizonyos évi összeggel.

Ismerve vezető férfiaink, de különösen jelenlegi miniszterünk fenkölt gondolkozását a kisember baja, sorsa iránt, a legalkalmasabbnak tartanám a mostani időszakot arra, hogy az Országos Erdészeti Egyesület ezen szép cél megvalósítására a kezdő lépéseket megtegye.*)

F. Z.

*) Lásd erre vonatkozólag az alábbi választmányi jegyzőkönyvet.